Surt a la llum l'avistament d'un Ovni entre Llers, Terrades i Sant Llorenç del 1979

El gener d'aquell any, la família de Prim Duxans va viure una experiència aterradora mentre tornava a casa

Prim Duxans assenyala un dels llocs de l´avistament.

Afores de Llers, hivern del 76. Què hi feia aquell artefacte suspès, immòbil, sota el cel fred i inhòspit de primers de gener? La carretera, llavors pedregosa, plena de sots i gairebé sempre òrfena de trànsit, estava més deserta que mai, no hi passava ningú. Com en tants altres dies d´hivern, esdevenia un indret solitari. Però, aquell vespre, hi havia quelcom que trencava l´encant i la quietud relaxada del paratge. Era una llum cada vegada més intensa, incandescent, talment com si la generés el fregadís d´un disc gegant d´uns dos-cents metres que, girant a milions de revolucions, encengués l´aire. Què era realment aquell enginy? D´on havia sortit aquell Ovni?

En Prim Duxans, amb la seva dona Àngels i la filla, una rosseta molt maca de deu anys, la Neus, conduïa el seu Seat 600 cap a Sant Llorenç de la Muga. Tornaven d´unes breus vacances de Nadal que havien passat al sud-est de la península i, ves per on, després de tants quilòmetres recorreguts, la gran aventura, la sorpresa del viatge, se´ls presentava ben a prop de casa, als afores de Llers; havien topat amb l´hora bruixa...?

En Prim, ja passada la frontera dels vuitanta anys, m´explica amb un fil d´emoció, tot el que aquella nit varen veure i sofrir: "Acabada la pujada després de Llers, ja al planer i en un tros molt recte de la carretera, aquella cosa circular semblant a una carpa de circ, se´ns posà al costat dret a uns cinc-cents metres. No ens va fer pas cap goig i sí temor, perquè no sabíem què era, ni si seria un perill. Es movia, però no ens avançava, i a poca alçada mantenia la mateixa marxa que nosaltres, setanta o vuitanta quilòmetres hora. De sobte, va fer un gir impensable en angle recte i, uns segons després, va desaparèixer pel nord en direcció a França".

"Tot comentant aquell fet amb la dona i la nena –afegeix Prim–, ja més tranquils, continuàrem el viatge, però quan encara no havien passat cinc minuts, a mig camí de Terrades, en un punt conegut com la Virosella, pel mas del mateix nom, ja el vàrem tornar a tenir al davant. Atesa la potència d´aquella llum tan blanca i enlluernadora, se´ns va fer quasi impossible veure si estava aturat o suspès sobre la carretera" –aquí fa una pausa com si burgés en la memòria, per concretar més el que va succeir. És lògic, han passat quaranta anys i a vegades els records belluguen. Continua: "La nena no deia res, però la meva dona sí: ´Prim, si us plau, gira i reculem´, va dir-me angoixada".

Entre la por i la curiositat

"I vàreu recular?", pregunto. "Vaig dubtar, però no, perquè, fos el que fos, si haguessin volgut, ja ens haurien fet quelcom. Nosaltres i el nostre cotxe devíem ser com una formiga per a aquella cosa tan immensa. Fugir hauria sigut com una provocació, per això vaig parar el cotxe, i ells tampoc no es varen moure, continuaven quiets".

Veig que dius "ells", comento. "Sí, és clar, algú devia menar-lo, aquell circ". I no vàreu pensar si podia ser un helicòpter d´aquests tan grossos que transporten tropes? "Sí que ho vaig rumiar, però no, ja que aquella llum tan intensa que eclipsava la del cotxe no podia ser d´un helicòpter, a més el teníem tan a prop que hauríem sentit batre de les aspes. Pensa que la nit era silenciosa, molt quieta i no bufava cap vent, hauríem sentit fins i tot l´aleteig d´una òliba. Nosaltres, amb el motor al ralentí i aquella claredat angoixant, érem l´únic que pertorbava la monotonia de l´entorn. Passats uns minuts, que ens varen semblar eterns, i amb el que dura un pensament, igual que el primer cop, va desaparèixer darrere de la muntanya de Santa Magdalena".

Així ja vàreu poder arribar al poble, no? "Jo també m´ho pensava, que s´havia acabat el joc, però no, en el planer després de la cruïlla de la Salut de Terrades, es varen situar un quilòmetre davant nostre, just abans dels revolts de la baixada de Sant Llorenç i, després d´una espera inquietant, l´ovni –perquè vaig tenir força clar que es tractava d´un ovni, què sinó– va elevar-se a una velocitat impensable i, il·luminant tot el cel com si fos un raig de sol a l´inversa, va perdre´s en direcció nord-oest a la dreta de la nostra marxa".

Arribada a casa

"Eren prop de les deu quan, gràcies a Déu, per fi arribàvem a Sant Llorenç. Just a l´entrada, encara a la carretera, hi havia un cotxe com el nostre aturat al costat de la primera casa. L´ocupava un home gras, que amb el llum encès revisava uns papers. Era un viatjant, i jo, atabalat pel que acabàvem de viure, vaig deixar-li anar a raig si havia vist quelcom especial, vaja, les llums, l´enginy volador...". "No senyor, no he vist res d´anormal, fa poc que soc aquí parat i ben distret repassant aquests albarans", em digué. "Doncs, au, faci! I tant de bo no se´l trobi de tornada!".
Aquest albirament d´en Prim Duxans, de seguida i durant molts anys, va córrer amb diferents comentaris per les rodalies: Llers, Albanyà, Terrades i, també, Figueres.

En aquells anys, per motiu de lleure i també de treball, amb la meva família anàvem molt sovint a Sant Llorenç. Al cap de poc de ser casats, l´Elena i jo vàrem fer-nos-hi una casa. Els meus pares ja n´hi tenien una, Can Campins. En aquella època, anys 60-70, en Prim havia obert un restaurant a la plaça, on també disposava d´algunes habitacions. Això ve a compte perquè, anant-hi com a clients, vàrem anar teixint una bona amistat.

Aquest fet de l´ovni, que uns es varen creure –jo el primer–, però altres no, tota la vida ell l´ha tingut a la ment. Un dia em va dir: "va ser una llàstima que algú més no l´hagués vist". En Prim era i és un home seriós, però de tarannà obert, assequible, amb un parlar franc i fiable. Ell, que de jove havia treballat tant i valorava el que era guanyar un duro, va dir-me al cap de poc d´haver passat allò de l´ovni: "donaria mil pessetes perquè algú més l´hagués vist". Això de les mil pessetes ara pot semblar poc, però llavors, per un estalviador com en Prim, no era cap broma. Mil pessetes eren dos-cents duros, i compte, perquè ell per una pensió completa, menjar i dormir per a dues persones, l´any que va inaugurar la fonda, només cobrava 180 pessetes, fins i tot llavors era exageradament barat.

Tres anys després.

..

El novembre del 79, un avió comercial procedent de les Balears, va efectuar un aterratge d´emergència a l´aeroport de Manises, ja que també va ser perseguit per unes llums que comprometien la seguretat del vol, posant-se-li davant en rumb de col·lisió. El comandant de l´aparell, després, va declarar que el disc lluminós tenia uns dos-cents metres de diàmetre. Tres anys abans en Prim també l´havia definit així, esmentant els llums i els dos-cents metres! És possible que ambdós haguessin sofert l´assetjament d´un aparell similar o, qui sap, potser el mateix..

.

Sempre li havia dit que escriuria la història de l´ovni, atès que vaig creure fermament que ell l´havia vist. La seva dona i la filla havien viscut aquella experiència, però, per una causa o per l´altra, es va anar ajornant, tot i això les promeses s´han de complir! I malgrat haver passat mitja vida, vagi aquest escrit per al meu amic i per als que el vulguin llegir. Prim, tant de bo un dia ben llunyà puguis veure un altre ovni i que jo pugui ser-hi per fotografiar-lo!

Font del document:
http://www.emporda.info/fets-gent/2017/04/16/surt-llum-lavistament-dun-ovni/352140.html?utm_source=rss